

[Alfred Jensen.]

diskontoforhøjelse vil man fra nationalbankens side hævde, at det skulle være nødvendigt med en dæmpning af den indenlandske aktivitet for at hindre overbeskæftigelse og dermed muligheden for de såkaldte „sortbørlønninger“. Man har således i første række ført bevis for, at der her i landet, modsat hvad der ellers hævdes, er visse kræfter, der spekulerer i arbejdsløshed som regulerende faktor på arbejdernes fortjeneste.“

Jeg skylder at gøre opmærksom på, at citatet er fra Arbejdsmandenes Fagblad nummer 19, 15. oktober 1959.

Her rejser man spørgsmålet, om det, der gennemføres, ikke netop gennemføres som et led i visse kredses bestræbelser for at holde arbejdernes fortjeneste nede, og man understreger, at der spekuleres i arbejdsløshed. Når spørgsmålet stilles på den måde, mener vi ikke, det er rimeligt, at spørgsmålet om statens overtagelse af nationalbanken kort affejes med, at man ikke mener, at tiden er inde til at foretage en ændring. Et stort forbund henvender sig og gør opmærksom på, at de foranstaltninger, der her træffes, modvirker beskæftigelsen, fordyrer byggeriet, fordyrer andre ting her i samfundet, og gør opmærksom på, at mens man foretager slige dispositioner, har dette forbund 13 000 ledige medlemmer, og det vel at mærke i årets bedste tid; det vil sige, at man kommer op på langt, langt større ledighed i fremtiden.

Man forstår så udmærket, at dette forbund rejser spørgsmålet, om der er overensstemmelse mellem det, nationalbanken her har foretaget, og det, regeringen den ene gang efter den anden proklamerer angående en stabil og voksende beskæftigelse. Med rette rejser redaktionen spørgsmålet, om detteher også kan være sket i overensstemmelse med regeringen. Man er noget forsigtig i udtrykkene, man siger: øjensynligt har man ikke indhentet regeringens samtykke til en sådan foranstaltning. Det er jeg naturligvis ikke i stand til at svare på, det kan ministeren og andre måske svare på, men jeg føler mig sikker på, at der må være noget om det, der her siges. Det gør jeg blandt andet, fordi der umiddelbart efter denne diskontoforhøjelse var et af det høje tings medlemmer, der holdt en tale

i Harlev, det var den 23. september, hvori det ærede medlem — det drejer sig om det ærede medlem hr. Th. Mikkelsen — stillede spørgsmålet op sådan: hvem sidder bagved og trækker i trådene, og hvor han gjorde opmærksom på, at det måtte jo være den selvfinansierende storindustri, der her greb ind for at forværre konkurrenceforholdene for de mindre erhvervsdrivende, for nybegynderne. Han giver det også udseende af, at det kan være, at der er konservative kræfter, der herigennem prøver at krydse regeringens positive beskæftigelsespolitik, og han gør opmærksom på, hvor skadeligt det kan være for regeringens økonomiske politik.

Således er altså problemet stillet op. Der kan jo ikke være nogen tvivl om, at der overalt i arbejderklassen og blandt de mindre bemidlede er utilfredshed med den diskontoforhøjelse, der her blev gennemført, og der er ikke med ministerens udtalelser, hverken den 21. oktober eller i dag, skabt nogen klarhed over, om regeringen fuldstændig er indforstået med det, der her er gennemført. Jeg ved nok, at der er medlemmer her i folketinget, der har udtalt, at selvfølgelig er der overensstemmelse mellem det, nationalbanken har gennemført, og de ønsker, regeringen måtte have på dette område. Jeg ville foretrække, at regeringen gav udtryk herfor. Men når problemet er stillet sådan, når et fagforbund, som tæller 250 000 medlemmer, rejser tvivl om det rigtige i nationalbankens foranstaltninger, der for menigmand ser ud til at være i modstrid med regeringens politik, så må offentligheden have krav på at få klar besked, og så må det også være rigtigt, at spørgsmålet bringes op til debat her i folketinget.

Det ærede medlem hr. Hans Rasmussen gjorde i går og i forgårs opmærksom på den interesse, som arbejderne og forbrugerne havde i landets handelspolitik, men det, der gælder i så henseende, kan også fremføres i denne forbindelse. Derfor er det rigtigt og nødvendigt, at denne sag kommer til debat her i folketinget, og jeg mener også, at det er rigtigt og rimeligt, at partierne udtaler sig om de problemer, der her er tale om. Jeg vil opfordre de medlemmer, der både ved den ene og den anden lejlighed ude i landet har udtalt sig kritisk over for de